

подходяща декора само есень. Странната, тжжна бледност на още неоголенитѣ дървеса върху бѣлитѣ мрамори на гробоветѣ, отрупани съ цвѣтя, една странна смѣсица отъ изсъхнали и свежи.

И едно звонко мълчание, въ което сѣкашѣ трѣбва да прозвучи едно уречено слово и да се пробудятъ всички ония, които сж заспали тукъ. Нашитѣ безнадеждия и надежди, които сж заспали тукъ.

Задъханъ приближавахъ азъ. Душата ми те виждаше. Душата ми отгатна.

Единъ новъ гробъ бѣ запълнилъ мѣстото отъ лѣвата страна на твоя гробъ, останало още празно. То бѣ едно мѣсто, което ми принадлежеше. И посадената по-миналата седмица молоха бѣше цѣфнала ясно червени, прѣснокръ-
вави цвѣтове.

То бѣше твоята радостъ. Тукъ бѣше скръбта на нашитѣ две души, на твоята и моята, тукъ бѣше и тѣхната радостъ.

Единъ чужденецъ бѣ погребанъ въ моя гробъ — и едно цвѣте бѣше цѣфнало надъ твоя.

Едно прѣснокръваво цвѣте.

Цвѣтетото на нашата любовъ.

* * *

Тя бѣше и вече я нѣма. Тя мина презъ живота, както минава една сѣнка... Тя бѣше дошла, само за това, — тя минá. Минá.

Минá. Вие я знаехте, може би, вие я помните, може би, — или пъкъ и не я забелезахте. Тя бѣше едно дете, защото бѣ врѣстна на децата, които гледате около себе си, — една девица, защото бѣ любила, и една жена защото любѣше.

Ако затворите очи за единъ мигъ, вие, навѣрно, ще си я спомните. Вашия споменъ ще изправи предъ очитѣ ви една лилия.

Тя минá.